Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15de Oktober 1894. 44de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Ældste James E. Talmage for den theologiske Klasse i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 6.)

Aandelige Gaver.

Kraften at helbrede de Syge blev, i den Husholdning, der eksisterede i Tidens Midte, anvendt i et stort Omfang, og i Virkeligheden udgjorde de Syges Helbredelse den største Del af de Mirakler, som Kristus og hans Apostle udførte. Formedelst myndig Embedsforvaltning aabnedes de Blindes Øjne, de Stumme talede, de Døve hørte, de Halte sprang af Glæde, og Personer, der vare nedbøjede af Smerte og Lidelse, bleve oprejste, saa at de atter kom i Besiddelse af ungdommelige Kræfter. De Værkbrudne bleve karske, Spedalske rensede, Svækkelse blev bortjaget, og Febre bleve lindrede. I denne Tidernes Fyldes Husholdning er Kirken i Besiddelse af denne Kraft, og dens Tilkjendegivelse vises ofte iblandt de Hellige. Tusinder af Personer, der have modtaget disse Velsignelser, kunne bære Vidnesbyrd om, at Herren opfylder sit Løfte, at naar hans Tjenere lægge deres Hænder paa de Syge, de da blive helbredede. (Mark 16, 18.)

Den almindelige Maade at administrere til de Syge er, at Saadanne, som besidde den fornødne Fuldmagt i Præstedømmet, lægge deres Hænder paa dem; dette er i Overensstemmelse med Frelserens Lærdomme i forrige Dage, og det er i Følge guddommelig Aabenbaring, i denne Tid. (Pagtens Bog 13, 12.) Denne Del af Ordinansen foregaas almindelig af Salvelse med Olje, der foreløbig er bleven helliget og indviet med Præstedømmets Myndighed. De Sidste-Dages Hellige paastaa at holde sig til det Raad, som Apostelen Jakob gav i gamle Dage: „Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olje i Herrens Navn, og Troens

Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham, og har han gjort Synder, skulle de forlades ham." (Jak. 5, 14. 15.)

Skjøndt denne Myndighed, at administrere til de Syge, tilhører alle Kirkens Ældster, besidde dog Nogle af dem denne Kraft i en større Grad end Andre, eftersom det er en af Aandens særegne Gaver til dem. En Gave i Lighed med denne er at have Kraft til at udøve Tro, til at blive helbredet (Pagtens Bog 16, 7.), hvilken de Hellige besidde i større eller mindre Grad. Ældsternes Administration er ikke altid efterfulgt af øjeblikkelig Helbredelse; Herren lader Nogle lide paa Legemet for at fuldkomme hans Hensigter (læs Jobs Bog), og i hans bestemte Tid maa hans Børn gjennemgaa den legemlige Død. Men hvis de guddommelige Raad blive efterfulgte med Hensyn til at administrere til de Syge og Lidende, da ville de Syge, naar de blive helbredede, leve for Herren, og hvis de dø, da have de det sikre Løfte, at de dø i Herren. (Pagtens Bog 13, 12.)

Syner og Drømme have altid været Kommunikationsmidler mellem Gud og hans Børn, i enhver Husholdning af det hellige Præstedømme.

Den letteste Maade at adskille disse Gaver gives i den Kjendsgjerning, at Syner give sig tilkjende for de vaagne Sandser, medens Drømme forekomme under Søvnen.

I et Syn kan alligevel Sandserne blive saa betagne, at det vil gjøre en Person saa at sige ubevidst eller i det Mindste glemsom overfor de almindelige Hændelser, medens han iagttager det himmelske Budskab, der bringes ham. I tidligere Uddelinger meddelte Herren sig ofte gjennem Syner og Drømme, hvorved han mange Gange aabenbarede til sine Tjenere, Profeterne, Fremtidens Begivenheder lige ned til den sidste Generation. Lader os, fra en Mangfoldighed af saadanne nedskrevne Tilfælde, omtale nogle faa. Betragt Stillingen med Hensyn til Enoch (se Mose Skrivelser (Pearl of Great Price), hvem Herren talede med Ansigt til Ansigt, og som blev vist Menneskeslægtens Følgerække lige ned til Kristi anden Tilkommelse; og Jareds Broder, der paa Grund af sin Retfærdighed blev saa velsignet af Herren, at han blev vist alle Jordens Indbyggere, baade dem, som havde levet forud, og dem, som skulle fødes. (Ether 3, 2—27.) Til Moses blev Herrens Vilje kundgjort formedelst synlig Aabenbarelse af Ild. (2 Mos. 3, 2.) Lehi modtog sin Undervisning gjennem Drømme om, hvorledes han skulde forlade Jerusalem (1 Nephi 2, 2—4.), og ved mange Lejligheder sidenefter talte Herren til denne Patriark paa det vestlige Kontinent gjennem Syner og gjennem Drømme. Det gamle Testamentes Profeter, Jacob, Stamfaderen til hele Israel, den lidende og taalmodige Job, Jeremias, Ezechiel, Daniel, Habakuk og Sacharias vare Alle begunstigede paa denne Maade. (1 Mos. 46, 2; Job 4, 12. 13; Jer. 1, 11—16; Ezech. 1; 2, 9. 10; 3, 22. 23; 8; 37, 1—10; Dan. 7; 8; Hab. 2, 2. 3; Zach. 1, 8—11. 18—21; 2, 1. 2; 4; 5; 6, 1—8.)

Den Uddeling, der fandt Sted paa Kristi og Apostlenes Tid, udmærkede sig ligeledes ved lignende Tilkjendegivelser. Johannes den Døbers Fødsel blev forudsagt til hans Fader, medens han forrettede i sit Præsteembede. (Luk. 1, 5—22.) Joseph, Jomfru Maries Forlovede, modtog Budskab gjennem Englebesøg, at Kristus skulde fødes (Matt. 1, 20.), og senere modtog han Advarsler og Formaninger i Drømme ved forskjellige Lejligheder, angaaende

det hellige Barns Velfærd. (Matt. 2, 13. 19. 22.) Da de vise Mænd vendte tilbage fra deres Pilegrimsrejse, bleve de advarede i Drømme om Herodes' forræderske Planer. (Matt. 2, 12.) Saulus af Tarsus blev i et Syn vist det Sendebud, som Gud stod i Beredskab at sende ham, for at forrette i Præstedømmets Ordinanser (Ap. Gj. 9, 12.), og andre Syner paafulgte. (Ap. Gj. 16, 9; 18, 9. 10; 22, 17—21.) Petrus blev forberedt til at forrette i Evangeliets Tjeneste blandt Hedningerne formedelst et Syn (Ap. Gj. 10, 10—16; 11, 10—18.); og Johannes var saa højlig begunstiget af Herren i denne Henseende, at Aabenbaringens Bog er optagen i den hellige Skrift.

Flertallet af de Syner og Drømme, som omtales i Skriften, bleve givne til Guds udvalgte Folk, til hans forvaltende Præstedømme; men der er enestaaende Tilfælde af saadanne Tilkjendegivelser blandt dem, som ikke tilhøre Hjorden. Saaledes forholdt det sig f. Eks. med Saulus og Cornelius, men i disse Tilfælde vare de guddommelige Tilkjendegivelser Forberedelser for deres Omvendelse. Drømme af en særegen Betydning bleve givne til Farao, Nebucadnezar o. Fl. (2. Mos. 11; Dan. 2.), men der fordredes en højere Kraft til at udtyde dem, og Joseph og Daniel bleve kaldte til at gjøre dette. Den Drøm, som blev given til den midianitiske Soldat, samt dens Udtydelse af hans Kammeret, hvilke betød, at Gideon skulde vinde Sejer, vare sande Tilkjendegivelser (Dom. 7, 13.); ligeledes forholdt det sig med den Drøm, Pilatus' Hustru havde, i hvilken det blev hende aabenbaret, at den anklagede Kristus var uskyldig. (Matt. 27, 19.)

Profetiens Gave udmærker Indehaveren deraf som en Profet — bogstavelig talt, En, som taler for en Anden; i den egenlige Mening En, som taler for Gud.*) Den beskrives af Paulus som en af de mest ønskelige blandt de aandelige Gaver, og tilsidst omtaler han, hvilke Fortrin den har fremfor Tungemaalsgaven. (1 Kor. 14, 1—9.) At profetere er at modtage og meddele Herrens Ord og at tilkjendegive hans Vilje til Folket. Det Hverv at forudsige Ting, som skulle ske, hvilket ofte betragtes som det Hovedsagelige i Profetien, er blot et af de mange Kjendetegn paa denne guddommelige Kraft. En Profet kan have ligesaa megen Bekymring om det Forbigangne som om det Nærværende eller Tilkommende; og han kan bruge Profetiens Gave i at fremsætte Lærdomme formedelst den Oplysning og den Erfaring, som forsvundne Hændelser bringe, saavel som i at forudsige, hvad som skal ske herefter. Guds Profeter have altid

---

*) **Ordet „Profet"** forekommer i den engelske Bibel som Oversættelsen af et Antal græske Udtryk, af hvilke det almindeligste er »nabbi,« der betyder „at boble lig en Kilde." Et andet originalt Ord er »rheo,« som betyder „at flyde ud," hvorfra Ordene at „udtale," at „ytre," at „erklære" stamme. En Profet er derfor en Person, fra hvem der udflyder Ord fra en højere Myndighed. Aaron omtales som en Profet eller Talsmand for Moses (2 Mos. 7, 1.), men i den almindelige Mening er en Profet Guds Repræsentant. En Seers Kald er nærbeslægtet med en Profets, og før Samuels Tid var virkelig den almindelige Benævnelse paa Guds Orakler Seere: „Thi den, der nu kaldes Profeten, kaldtes fordum Seeren." (1 Sam. 9, 9.) Seeren blev tilladt at se Guds Syner og Profeten at forkynde de Sandheder, som paa denne Maade bleve meddelte. En og samme Person plejede i Almindelighed at indehave disse to Embeder. Herren aabenbarede sig sædvanlig til Profeten og Seeren i Syner og Drømme, men en Undtagelse fra denne Regel gjordes med Hensyn til Moses, der var saa trofast og saa fuld af gode Gjerninger, at Herren tilsidesatte den sædvanlige Fremgangsmaade og personlig talede med ham Ansigt til Ansigt. (4 Mos. 12, 6—8.)

haft hans specielle Yndest og det Privilegium at lære at kjende hans Vilje og Hensigter; og i Sandhed er det Løfte givet, at „Herren gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne." (Amos 3, 7.) Disse udvalgte Orakler staa som Mæglere mellem Gud og Menneskene, talende enten for eller imod Folket. (1 Kong. 17; 18, 36. 37; Rom. 11, 2. 3; Jak. 5, 16—18; Aab. 11, 6.) Ingen særegen Ordination i Præstedømmet er væsenlig for, at en Mand kan erholde Profetiens Gave. Indehavere af det melchisedekske Præstedømme saasom Adam, Noah, Moses og en Mængde Andre vare sande Profeter, men i Virkeligheden ikke mere i denne Henseende end mange Andre, der kun forrettede det Aaronske Præstedømmes Embede — som f. Eks. de fleste af de gamle Testamentes Præster efter Mose Tid, og Johannes den Døber. (Matt. 11, 8—10.) Profetinderne Marias og Deboras Medvirkning viser, at denne Gave ogsaa kan udøves af Kvinder. (2 Mos. 15, 20; Dom. 4, 4.)

Paa Samuels Tid vare Profeterne organiserede, saa at de udgjorde en særskilt Orden, i det Øjemed at bidrage til at samle Kundskaber og at forbedres.*)

Denne store Gave nydes i lige saa stor Grad i denne nærværende Uddeling som i nogensomhelst Tid tilforn. Herrens Vilje med Hensyn til hans Folks nærværende Pligter bliver dem tilkjendegivet gjennem Profeters Mund; og vigtige Begivenheder blive forudsagte. (Pagtens Bog 1, 1; 87, eng. Udg.) Den virkelige Kjendsgjerning, at Kirken i denne Tid er i en blomstrende og trivelig Forfatning, er et urokkeligt Vidnesbyrd om den Kraft og Troværdighed, der ledsager Profetiens Gave i vore Dage. De Sidste-Dages Hellige udgjøre et Antal Vidner, der tælle Hundreder af Tusinder, hvilke stadfæste denne, en af Guds store Gaver.

Aabenbaring er Midlet, hvorigjennem Guds Vilje direkte kundgjøres i sin Fylde til Menneskene. Herren tilkjendegiver sine Hensigter og paalægger sine udvalgte Redskaber at frembære det hellige Budskab, der er givet dem formedelst Aabenbaring, under Omstændigheder, der ere mest passende til at udføre hans guddommelige Forsætter, nemlig gjennem Søvnens Drømme eller vaagne, aandelige Syner, gjennem hans Røst, dog uden synlig Nærværelse, eller ved virkelig Aabenbarelse af hans hellige Person for dem. Under Indflydelse af Inspiration eller dens kraftigere Benævnelse — Aabenbaring, bliver Menneskets Forstand oplyst, og dets Energi opvækkes til at udføre Undere for Menneskeslægtens

---

*) **Profeterne organiserede.** Profetembedet eksisterede iblandt Menneskene i Historiens første Tidsperioder. Adam var en Profet (Pagtens Bog 3, 28. 29.); ligeledes Enoch (Juda 14 V.; Pearl of Great Price); Noah (1 Mos. 6; 7; Pearl of Great Price; 2 Pet. 2, 5.), Abraham (1 Mos. 20. 7.), Moses (5. Mos. 34, 10.), og et stort Antal Andre, som administrerede til forskjellige Tider.

Samuel, der i det hele Israels Folks Øjne var anerkjendt som en Herrens Profet (1 Sam. 2, 19. 20.), organiserede Profeterne til et Samfund for deres fælles Belærelse og Opbyggelse. Han oprettede Profetskoler og theologiske Læreanstalter, hvor Mænd bleve belærte om de Ting, som henhøre til hellige Embeder; de Studerende bleve almindelig kaldte „Profeternes Sønner." (1 Kong. 20, 35; 2 Kong. 2, 3. 5. 7; 4, 1. 38; 9, 1.) Saadanne Skoler vare oprettede i Ramah (1 Sam. 19, 12—20), Bethel (2 Kong. 2, 3.), Jericho (2 Kong. 2, 5.) og Gilgal. (2 Kong. 4, 38; 6, 1.) Det synes, som at Medlemmerne boede sammen i eet Selskab. (2 Kong 6, 1—4.) I den nærværende Uddeling er en lignende Organisation bleven tilvejebragt under Profeten Joseph Smiths Ledelse. Denne erholdt ligeledes Navnet „Profeternes Skole."

Forfremmelse; en Gnist fra Himmelens Alter antænder og opflammer den hellige Ild i den Persons Hjerte, der er det inspirerede Redskab, og han meddeler den derefter til Andre, eftersom han bliver paavirket dertil; han er saaledes den rette Ledningsforbindelse, gjennem hvilken Guds Vilje kundgjøres. De Ord, som han taler formedelst Aabenbaring, ere i Ordets fuldeste Forstand ikke hans egne; de ere Guds egne Ord; den menneskelige Talsmand er blot de af Gud anbetroede Midler, hvorigjennem han meddeler sine himmelske Budskaber. Med Myndigheden, „saa siger Herren," meddeler Aabenbareren det, der er ham anbetroet.

Herren tager nøjagtig Hensyn til Principerne Orden og Passelighed, naar han aabenbarer sig til sine Tjenere. Uagtet Enhver kan leve saaledes, at han gjør sig fortjent af denne Guds Gave, Aabenbaring, med Hensyn til hans egen Kaldelse, saa kan dog blot de, der ere kaldede og beskikkede som Kirkens Præsidentskab, være Aabenbarere til Folket i Almindelighed. Angaaende Kirkens Præsident, som paa den Tid, da denne Aabenbaring, hvilken her hentydes til, blev given, var Profeten Joseph Smith, har Herren sagt til Kirkens Weldster: „Og dette skulle I vide med Vished, at der er ingen Anden beskikket Eder til at annamme Befalinger og Aabenbaringer, førend han bliver borttagen, dersom han bliver i mig .... Og dette skal være Eder en Lov, at I ikke annamme Lærdomme af Noget, der kommer frem for Eder som Aabenbaringer eller Befalinger. Og dette giver jeg Eder, paa det I ikke skulle blive bedragne, at I kunne vide, at de ere ikke af mig." (Pagt. Bog 14, 1. 2.)

(Fortsættes.)

Tale af Præsident Wilford Woodruff,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 2den September 1894.

Engelen Moroni sagde til Profeten Joseph Smith: „Hvadsomhelst der lokker og leder til det Gode og til at gjøre Godt, er fra Gud, men hvadsomhelst der ikke gjør det, er fra den Onde." Dette er et sandfærdigt Princip. Jeg ønsker at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til dette, men førend jeg gjør det, vil jeg henvise til vor Formiddagsforsamling. Der var da maaske ikke mer end Halvdelen tilstede af dem, som ere her i Eftermiddag, og mulig forstaa derfor ikke Mange tilfulde, hvad jeg hentyder til. Dette er en Stavskonference, og der blev i Formiddags oplæst en Rapport over de modtagne Fasteofre fra de forskjellige Wards i Staven, og over de Beløb, der ere udgivne til de Fattiges Understøttelse. Rapporten udviser, som jeg kan forstaa, at denne Stav alene har i de sidste seks Maaneder modtaget fra Hoved-Tiendekontoret 14,000 Dollars til de Fattiges Underholdning. Jeg tror, at jeg trygt kan sige, at 50 Procent af al den Tiende, der indsamles imellem disse Israels Bjerge, bliver tilbagesendt til de forskjellige Staver for at afhjælpe deres lokale Udgifter, blandt hvilke er de Fattiges Understøttelse. Jeg tror ikke, at dette er rigtigt. Som Sidste-Dages Hellige burde vi overholde vore Fastemøder og vore Fasteofre. Vi skulde i det Mindste give saa meget som det, vi spare ved vor Faste, og overlevere det til Biskoppen for at ud-

deles til de trængende Fattige. Der blev sagt i Formiddags, at Nogle sige, de kunne ikke faste, fordi det forvolder dem Hovedpine; jeg kan faste, og det Samme kan Enhver; hvis Hovedpine vil indfinde sig, fordi jeg holder Guds Bud, da lad den komme. Hvis vi opfylde vor Pligt overfor de Fattige, der ere iblandt os, da vilde Tienden ikke blive tilbageholdt fra at indbetales til den præsiderende Biskop for de Fattiges Understøttelse. Jeg tror sikkerlig, Brødre og Søstre, at vi burde forbedre os med Hensyn til disse Ting. Det gavner os Intet, at vi forsøge paa at undgaa nogen af de Pligter, som Gud ønsker, at vi skulle gjøre. Vi skulle være mere flittige til at besøge vore Fastemøder. Vi skulle faste, som Herren forlanger af os. Herren fordrer Intet af noget Menneske, som er umuligt at udføre. Naar Herren nogensinde giver en Befaling til Menneskenes Børn, da aabner han en Udvej for dens Fuldbyrdelse. Tiende er et af Guds Bud til hans Folk, og det burde iagttages. Hjælpeforeningens Rapport over dens Medlemmers Virksomhed er vissselig en stor Kredit til dem. Den Sum, som de have givet til de Fattiges Understøttelse i denne Stav, beløber sig til en hel Del, naar man tager i Betragtning det store Arbejde, der paahviler denne Forening. Jeg haaber, at vi Alle ville tænke over disse Ting og ikke forglemme vore Pligter med Hensyn til Fasteofrene og Fastemøderne saavel som alle andre Møder, ved hvilke vor Nærværelse fordres.

Præsident Angus M. Cannon omtalte de Stavsembedsmænd, som ikke ere tilstede i Konferencen; jeg tror, at hvis vi Alle følte, som vi burde gjøre, og hvis vi forstode Tidernes Tegn, da vilde vi glædes ved at besøge Forsamlingerne saa ofte, som det lader sig gjøre. Kirkens Præsidentskab og de tolv Apostle maa være tilstede ved Konferencerne for hele Kirken, og naar de ikke ere her tilstede, da udføre de andre af deres Kalds Pligter.

Nu, med Hensyn til, hvad jeg sagde i Begyndelsen: „Hvadsomhelst der lokker og leder til det Gode og til at gjøre Godt, er fra Gud, men hvadsomhelst der ikke gjør det, er fra den Onde." Idet vi som et Folk tilstaa ethvert Troessamfund den Rettighed uforstyrret at udøve sin Gudsdyrkelse, saa fordre vi ligeledes det samme Privilegium. Jeg har ofte hentydet hertil, fordi det maaske synes, som om vi undertiden gjøre Indgreb i Andres Anskuelser. Dette er alligevel ikke Tilfældet. Lader os sammenligne det Onde og det Gode, som det eksisterer i vore Dage. Hvor findes der en Mand, ligemeget hvilken Sekt han tilhører, som ikke kan se en stor Forandring i Verden i denne Tid? Jeg kan meget vel erindre over firsindstyve Aar af min Levetid og kan i Sandhed sige, at jeg i den Tid aldrig har hørt om saadanne Tider i de Forenede Stater, som der har været i det sidste Aar. Den Indflydelse, der tilskynder til Mord, Horeri og Gudsbespottelse, der oversvømmer hele Landet, og det tiltagende Antal af Forbrydelser af alle Slags, er i Sandhed skrækkelig. Kommer dette fra Gud? Leder det til det Gode? Det gjør det ikke. Gud har Intet hermed at gjøre. Naar vi betragte disse Ting, da se vi, at der er en Kraft, som tydelig lægges for Dagen i vort Land og blandt Jordens Nationer, hvilken leder Menneskene til at gjøre Ondt. Der er en Ting, som staar fremmest i mine Tanker, og det er, hvor upopulær Gud selv er bleven, Jesus Kristus og Guds Søns Evangelium. I Frelserens Dage var der mange religiøse Sekter, og de vare

alle i Strid med Frelseren og hans Apostle. De modarbejdede Alt, hvad disse foretoge sig, og bestræbte sig for at tilintetgjøre dem, indtil Frelseren og hans Apostle tilsidst bleve ihjelslagne. Vare de ledede af Guds Aand? Det var de ikke. De vare ikke inspirerede til at gjøre Ret; de søgte at gjøre Uret. Profeten Joseph var en upopulær Mand i denne Uddeling. Han blev modarbejdet af Verden og af mange Mænd, som sagde sig at være Evangeliets Forkyndere. De arbejdede imod ham for at tilintetgjøre hans Lære. Nu, hvis Joseph havde Ret, da havde hans Forfølgere Uret. Naturligvis maa Enhver dømme for sig selv med Hensyn til dette. Hvis Jesus Kristus og Apostlene havde Ret, da havde de Mænd, som strede imod ham, Uret.

Vi læse i Johannes Aabenbaring, at i de sidste Dage skal der være omkring seks Hundrede og seks og tredsindstyve religiøse Sekter og Partier paa Jorden. Sandsynligvis kan der kun være een, som er den rette; thi der er blot een ret Vej. Der er kun eet Evangelium; der var aldrig mer end eet, og der vil aldrig blive mer. Dette Evangelium omskiftes eller forandres ikke fra den ene Generation til den anden. Saaledes er det med det hellige Præstedømme. Præstedømmet er det samme i enhver Generation. Naarsomhelst Gud har haft sit Folk paa Jorden, da har han haft Præstedømmet iblandt dem, og i Virkeligheden har ingen Mand Ret til at administrere i en eneste af Jesu Kristi Evangeliums Ordinanser uden ved og formedelst det hellige Præstedømmes Kraft. De fordums Profeter og Apostler, som forrettede i Evangeliets Ordinanser, vare iklædte dette Præstedømme. Foruden denne Myndighed vilde de ikke have haft nogen Rettighed til at administrere i disse Ordinanser. Dette Princip er ligeledes det samme i disse Dage.

Nu, mine Venner, det lønner sig ikke for noget Menneske at prædike falske Lærdomme eller at udøve falske Principer, fordi der er ingen Frelse deri. Vi arbejde for at frelse og at opnaa Frelse. I denne Hensigt kaldte Herren Joseph Smith til atter, og for sidste Gang paa Jorden, at organisere Jesu Kristi Kirke, paa det at en Samling af Folk kunde forberedes for Menneskens Søns Tilkommelse. Joseph Smith var i Besiddelse af Kristi Evangelium. Præstedømmet blev ham givet af dem, som vare iklædte dermed i Jesu Dage. Han paatog sig ikke at forvalte i en eneste Ordinanse, førend han modtog Befaling af Gud dertil. Dem af Eder, som have annammet Evangeliet og have levet Eders Religion, vide for Eder selv, at Guds Kraft har fulgt dette Værk fra Begyndelsen af og indtil nærværende Tid. Jeg ved, at den har, og jeg ved, at den vil, saafremt vi opfylde vore Pligter.

(Fortsættes paa Side 26.)

Tankesprog. Verden opfører sig godmodigt mod godmodige Folk.

— Jo mindre Menneskene ere, des større bliver deres Gud.

— At gjøre godt mod Andre er de fleste gode Kvinders Liv.

— Mennesker, der intet selv ville gjøre for at hjælpe Andre, blive i Almindelighed avindsyge, naar de høre, at et i Virkeligheden godt Menneske bliver prist.

Den 15de Oktober 1894.

Hvorledes vi paakalde Gud.

„Beder, saa skal Eder gives; leder, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades." (Luk. 11, 9.) Disse Frelserens Ord have vist sig at være en stor Trøst til Guds Folk. Den Overbevisning, de have, at Faderen ikke er for stolt til at lytte til de Bønner, der opsendes til ham af hans Børn, som nu bo i denne dødelige Tilstand, har bevirket, at de sætte sig i nærmere Forbindelse med dette uendelige Væsen. Jesus lærte sine Disciple, hvorledes og i hvis Navn de skulde bede, og disse lærte det til dem, som bleve Medlemmer af den forrige Kirke; siden den Tid ere Bønner blevne opsendte paa en eller anden Maade af dem, som bekjende sig at tro paa Kristus . . .

Menneskene i Verden have lært at se op til Gud, vor Fader, som et fjærnt, afsondret og almægtigt Væsen, hvis Virkekreds er saa ulig vor, og hvis Tanker ere saa ophøjede og overlegne dette Jordelivets Anliggender, at han ikke vil værdige de usle Dødelige, der anstrænge sig for at frelses, sin Opmærksomhed. De forestille sig ham som en ubegribelig Hemmelighed. Naar de henvende sig til ham i Bøn, da gjøre de dette med en Stemme, der er ledsaget af en hellig Rædsel, og det er lige meget, enten de Bedende ytre deres oprigtige Hjertes Ønsker eller blot deltage i en skinhellig Klynken. De have intet Begreb om hans Nærhed, skjøndt de erklære, at han er allestedsnærværende. Der er ingen Fortrolighedsfølelse som mellem beslægtede Aander — Fader og Børn. En isnende Kulde ledsager den tvungne, stive og formelle Maade, hvorpaa de saakaldte Kristne i Almindelighed bede.

De Sidste-Dages Hellige have en forskjellig Anskuelse. De vedkjende sig, at deres himmelske Fader er uendelig, almægtig og alvis, men tillige god, kjærlig og barmhjertig. De se op til ham med Ærefrygt, og alligevel betragte de ham som deres virkelige Fader. Skjøndt de anerkjende hans Overlegenhed og billige den Kjendsgjerning, at ingen Dødelig uden hans Aands Bistand kan udholde hans herlige Nærværelse, saa føle de dog, at han er deres Fader. De tro ikke, at han bor paa et Sted, hvor det er umuligt at kunne naa ham. De føle, eller rettere vide, at Komunikationen mellem Himmelen og Jorden er aaben, og at deres Bønner, hvis de opsendes i Ydmyghed, Oprigtighed og Tro, umiddelbart blive besvarede. De nærme sig ham, ligesom Børn nærme sig deres Fader — fulde af Ærefrygt og Ærbødighed, dog foruden Frygt, fordi de vide, at han er mild og kjærlig ligesaavel som retfærdig. De have formedelst Aabenbaring lært Guds Natur at kjende samt den Maade, hvorpaa de skulle tilbede ham.

Blandt andre Ting have de lært, at deres Fader er et Væsen, som interesserer sig for deres timelige Velfærd, som glæder sig ved at velsigne sine Børn, som bevirker, at Jorden frembringer i Overflødighed af Naturens Produkter og skjulte Skatte, og som ikke ønsker, at hans Børn skulle undertrykkes i Fattigdom, undtagen forsaavidt det er i Følge hans alvise Styrelse at gjøre dette. Han har lovet, at hans Børn skulle blive rige og mægtige, men dette Løfte vil kun blive

fuldbyrdet, naar de betragte Rigdomme som underordnede Ting eller søge dem i den Hensigt udelukkende dermed at forherlige hans Navn.

I disse de sidste Dage har Herren talet til sit Folk om mange Ting, der ere af en timelig Beskaffenhed, saadanne Ting, der vilde beskytte Liv og Ejendom, hvis de blive rettelig forstaaede og udførte. Mange have leet ad den Indbildning, som de kalde det, hos de Sidste-Dages Hellige, at de tro, at Aabenbaringer af en saa verdslig Natur som mange af dem, der ere udgivne i Kirken, ere komne fra Gud. De paastaa, at Gud ikke vil nedlade sig til at tale om saadanne simple Affærer. De Hellige vide bedre. De have ikke som deres kristne Venner dannet sig en Forestilling om Noget, der er ubegrænset af Tid eller Rum, en Idealitet, der ikke i mindste Maade har nogen Lighed med Gud, men de have lært at tilbede den sande og levende Gud i Aand og Sandhed. De have lært, at han er en Gud, som ønsker deres Frelse baade timelig og aandelig.

Saaledes have de formedelst Guds Naade lært at paakalde ham paa den rette Maade, og derfor har Frelserens Løfte — „beder saa skal Eder gives" — været en Trøst til de Hellige i alle de Prøver og Gjenvordigheder, som de have maattet gjennemgaa, siden de annammede Evangeliet. Denne samme Trøst tilbydes Verden, hvis den blot vil modtage den i Oprigtighed. Løftet er grundet paa Lydighed. Gid Verden maatte adlyde! (Mill. Star.)

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre fra Zion ankom via Glasgow til Kjøbenhavn den 1ste Oktober: Carl E. Cederstrøm og Hans S. Rasmussen fra Salt Lake City, Peter Jensen fra Mantua, Box Elder Co., og Christopher Iversen fra Ephraim, Sanpete Co., Utah.

Vi byde disse Brødre et hjerteligt Velkommen.

Afløsning.

Følgende Brødre løses, efter hæderligt at have fuldendt deres Arbejde, fra deres Virksomhed i den skandinaviske Mission med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældsterne John J. Plowman, Anton Nielsen og Joseph Johansen fra at arbejde i Aarhus Konference;

Ældste A. C. Olsen fra at arbejde i Kjøbenhavn Konference.

Disse Brødre have arbejdet utrættelig med at forkynde Evangeliet for deres Medmennesker.

Vi ønske dem Herrens Velsignelse og en lykkelig Hjemrejse.

Beskikkelse.

Ældste Peter Jensen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavn Konference;
Ældste Carl E. Cederstrøm beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference;
Ældste Christopher Iversen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference;
Ældste Hans S. Rasmussen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.
Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Joseph P. Andersen løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference under sidstnævnte Konferences Præsidents Bestyrelse.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Tale af Præsident Wilford Woodruff.

(Fortsat fra Side 23.)

Alle Oldtidens Patriarker og Profeter arbejdede for Frelse, for at opnaa den Herlighed, hvor Gud og Kristus bo, at de efter Døden, i deres udødelige Tabernakler, kunde forblive i deres Selskab til evig Tid. Det lønnede sig for dem at gjøre dette, og det vil lønne sig for alle Mennesker at gjøre det. Vi kunne ikke trygt forspilde vor Tid i Daarskab og Ørkesløshed. Vi have en Mission at udføre. Næsten enhver Mand i hele Zions Land har modtaget en Grad af det hellige Præstedømme, og mange af dem i en meget ung Alder. Det er bleven givet til os, saa at vi kunne forvalte i Evangeliets Ordinanser og i de Ting, som høre Guds Rige til. Derfor, lader os forsøge at røgte vort Kald og at gjøre vor Pligt. Vi vide, at de Principer, som vi praktisere, ere sande. Herren har dygtiggjort os til at opføre disse Templer til hans Navns Ære, saa at vi kunne gaa derind og staa som Frelsere paa Zions Bjerg og gjenløse vore Afdøde, at de, som aldrig have hørt Evangeliet, kunne erholde evigt Liv. Jesus selv gik og prædikede for Aanderne i Fængslet, at de kunne blive dømte som Mennesker i Kjødet. Israels Apostler og Ældster gjøre det Samme, naar de vandre hinsindes. Vi arbejde paa denne Side, og de arbejde paa den anden Side af Sløret. Disse Ting ere sande. Gud har oprettet sin Kirke. Han har oprettet Profeter og Apostler og har grundfæstet sit Værk mellem disse Israels Bjerge, hvor denne Forsamling formedelst Guds Kraft har mødt sammen. Vi have et Arbejde at udføre, og hvis vi ikke gjøre det, ville vi være under Fordømmelse. Jeg ved, at dette er Guds Værk. Jeg ved, at Præstedømmet er her, og jeg ved, at Guds Kraft har fulgt dette Præstedømme, siden Kirken blev organiseret. Vore Ældster have rejst baade i dette Land og i Adspredelsen. De ere blevne

kaldte fra deres forskjellige Livsstillinger og Beskjæftigelser og satte til at arbejde i Vingaarden. De have rejst Tusinder af Mile og det foruden Pung og Taske, og prædiket foruden Betaling. Det faldt mig ikke i Tanker at tage Penge med paa mine Missionsrejser. Jeg har rejst i mange Lande, og jeg rejste altid foruden Midler; jeg prædikede foruden Penge og foruden Betaling. Herren oprejste altid Venner for mig, naar jeg trængte dertil. Jeg fik Føde og Klæder og havde alle Livets Nødvendigheder. Paa denne Maade prædikede Fortidens Apostle, og paa denne Maade have Israels Ældster i denne Generation, hvori vi leve, maattet prædike.

Brødre og Søstre, jeg ønsker, at vi maatte betragte den Stilling, vi befinde os i, og det Arbejde, der ligger foran os, og hvorvidt vi kunne arbejde i disse Templer. Jeg takker Gud for, at vi have et Tempel her paa dette Kvartal, hvori de Sidste-Dages Hellige kunne gjenløse deres Afdøde — deres Fædre og Mødre og deres Slægtninge, som ere gaaede til Aandeverdenen foruden Kundskab om Evangeliet. De hørte aldrig Evangeliet blive forkyndt, og intet Menneske, hverken i Tid eller Evighed, vil nogensinde blive frelst i Guds celestiale Rige foruden Kristi Evangelium. Derfor, lader os se paa disse Ting, som de virkelig ere. Lader os forsøge paa at leve vor Religion, at naar vi have fuldendt vor Løbebane, vi da kunne se tilbage med Tilfredshed paa vort Liv.

Da jeg var en Dreng, bad jeg mangen en Gang til Herren, at han vilde lade mig opleve at se en Profet eller en Apostel eller en Mand, der kunde lære mig om det Evangelium, som jeg læste om i det Ny Testamente. Jeg har oplevet den Dag, og jeg takker Gud derfor. Jeg har forsøgt at gjøre, hvad Godt jeg kunde efter mine ufuldkomne Evner. Jeg har forsøgt at gaa ind i disse Templer for at gjenløse min Faders Slægt, og formedelst mine Venners Bistand har jeg været i Stand til at udføre dette. Naar jeg gaar paa den anden Side af Sløret og der mødes med mine Slægtninge, da tror jeg, at jeg vil være tilfreds, og jeg tror, de ville være det Samme. De ville forstaa, at disse Principper ere sande, og det Samme ville alle Troessamfund gjøre, naar de møde frem for Guds Aasyn. Da ville de lære, om ikke før, at dette er Guds Værk. Jeg beder Gud at velsigne Alle, som have sluttet sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Maatte vi holde vort Kald i Agt og Ære og opfylde vore Pligter, at naar vi ere færdige her paa Jorden og træde frem i Guds Nærværelse og læse vor Historie ud af det store himmelske Bibliothek, hvor alle Menneskers Gjerninger ere nedskrevne, vi da kunne være tilfredse.

Gud giv os Visdom, og led og før os fremad til at udføre vor Pligt, at vi maa overvinde Verden, Kjødet og Djævelen og tilsidst arve det evige Liv i Jesu Navn. Amen. — (Des. News.)

Tankesprog. Den, som tror noget, udretter ogsaa Noget. Vantroen dræber Handlekraften.

— Den største Fejl, man begaar ved de Unges Opdragelse, er, at man ikke vænner dem til at tænke selvstændigt.

Konferencen i Kristiania

Lørdagen den 22de og Søndagen den 23de September 1894.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Klokken 8. Følgende Ældster fra Zion vare tilstede: Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, Missionspræsident Peter Sundwall, Konferencepræsident H. J. Christiansen, J. C. Frost, Joseph P. Andersen, Joseph Bergersen, Carl Hansen, O. Svendsen, Niels A. Mørck, A. J. Hansen, James A. Hansen og P. C. Rasmussen.

Mødet aabnedes med en Velkomstsang; Bøn af Ældste Carl Hansen. Koret sang Salmen Nr. 40. Broder Peter Nielsen jun. blev indsat som Konferencens Skriver. Præsident H. J. Christiansen fremstod og bød Alle et hjerteligt Velkommen til Konferencen; han udtalte sin Glæde over, at en Herrens Apostel var i deres Midte, og sagde, at den Dag (22de Sept.) vilde være en Mindedag i dobbelt Henseende, idet det nemlig var akkurat 67 Aar, siden Engelen Moroni nedsteg og overbragte Profeten Joseph Pladerne, hvorpaa Mormons Bog var indgraveret.

Grensforstanderne afgave deres Rapporter, nemlig: Ole Svendsen fra Bergens Gren, Carl Hansen fra Frederikshalds og Frederikstads Grene, A. J. Hansen fra Aalesunds Gren, James Hansen fra Eidsvolds og Hedemarkens Grene, J. C. Frost fra Drammens Gren, P. C. Rasmussen fra Trondhjems Gren; Præsident Christiansen frembar Rapport fra Arendals Gren, eftersom Ældste Thorkildsen nylig var afløst og rejst hjem til Zion; ligesaa fra Tromsø Gren, da Forstander Maglebty og hans Medhjælper Christensen ikke kunde komme den lange Vej til Konference. Tilsidst afgav han Rapport over Kristiania Gren. Disse oplæste Rapporter lagde tydeligt for Dagen den Iver og Nidkjærhed, hvormed Ældsterne virke for at forkynde Evangeliet, og den store Fremgang, som Guds Værk har haft i de sidste seks Maaneder i Kristiania Konference.

Præsident P. Sundwall udtalte, at han følte sig glad og tilfreds over at være tilstede ved denne Lejlighed og at lytte til de gode Rapporter, som vare afgivne; det var hans Tro, at Mange i Skandinavien endnu ville annamme Evangeliet. Han sagde, at det at virke i Evangeliets Tjeneste er et lønnende Arbejde, hvorfor han formanede de Hellige til at være trofaste i deres Pagter.

Præsident Anthon H. Lund udtrykte sin Tilfredshed over de fremlagte Rapporter. Det var nu et Aar, siden han sidst besøgte Kristiania, og i dette Tidsrum havde han aflagt Besøg i de fleste Menigheder i Europa, nemlig i Skandinavien, Tyskland, Schweitz, Holland, Belgien og Storbritannien. Han formanede de Hellige til Enighed, paa det at de ikke skulde ligne de andre splidagtige Kirker paa Jorden. Han var glad ved, at de udlovede Tegn, der skulle følge dem, som tro, ledsage de Hellige, samt for den Grad af Frihed, de vare i Stand til at nyde. De Hellige glæde sig mange Steder i Europa ved det samme Privilegium; dog maatte han paa sine Rejser i Bayern og Nürnberg iagttage den største Forsigtighed overfor Politiet. Alligevel havde han haft Anledning til at prædike for de Hellige; ved en Lejlighed blev Forsamling afholdt i en Skov, og Ældsterne vare

nødte til at tale i siddende Stilling. Han troede, at Tiden vil komme, da endnu mere Frihed vil blive de Hellige til Del.

Koret sang: „Se et Land mere skjønt end en Dag." Taksigelse af Ældste Joseph P. Andersen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med en Morgensang.

Bøn af Ældste O. Svendsen.

Koret sang: „Hvor skjønt er at mødes med Kjære."

Ældsterne Joseph P. Andersen, James Christensen og Joseph Bergersen bare deres Vidnesbyrd om Sandheden af det Evangelium, der prædikes af de Sidste-Dages Hellige; den Førstnævnte havde mødt lidt Forfølgelse i Drammen, hvor han havde virket sammen med Ældste Frost. De bekræftede Alle, at det evige Evangelium er gjenoprettet, og at Frelse kun kan opnaas ved at holde dets Bud og Love.

Præsident Christiansen afgav en samlet Rapport over hele Konferencen for de sidste fem Maaneder som følger: Af Missionærer fra Zion have 16 virket i 11 forskjellige Grene. Det lokale Præstedømme bestaar af: 48 Ældster, 12 Præster, 22 Lærere og 7 Diakoner. Medlemmernes Antal er 584. Siden sidste Konference vare 52 Sjæle blevne tillagte Menigheden ved Daab; 22 Børn vare velsignede; 6 Medlemmer bleve udelukkede. „Skandinaviens Stjerne" har 210 Abonnenter, hvoraf 32 staa udenfor Kirken. 8 Lokaler lejes, hvor regelmæssige Møder afholdes. 3 Søndagsskoler, 8 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 unge Mænds- og 1 unge Kvinders Forening ere i fuld Virksomhed. 160 Personer betale Tiende; 344 Møder ere blevne afholdte; 1,509 Familier besøgte, 1,357 evangeliske Samtaler afholdte, og 3,092 Skrifter og 105 Bøger ere udspredte.

Han havde i Sommerens Løb besøgt Arendals, Bergens, Aalesunds, Tromsø, Trondhjems og Drammens Grene; den Sidstnævnte tre forskjellige Gange. Han erfarede paa disse Besøg, at mange flere Missionærer kunne tiltrænges i Norge. Det var ham en stor Glæde at arbejde sammen med sine Brødre i Konferencen, eftersom Enighed og Kjærlighed gjorde sig gjældende overalt. Tegn fulgte Præstedømmets Myndighed, ja viste sig endog blandt dem, som ikke vare indlemmede i Kirken, og han tilskrev Herren Æren derfor. Han sagde, at de fordums Profetier gaa daglig i Opfyldelse.

Til Afvexling blev afsungen: „Zion, naar paa Dig jeg tænker."

Præsident P. Sundwall følte sig tilfreds over den gode Anbefaling, som Præsident Christiansen havde givet de Hellige i Norge. Han sagde, at Missionærerne ere ikke udgaaede fra noget Universitet, men ere kaldede lige fra deres daglige Beskjæftigelse til at gaa ud i Verden for at prædike Evangeliet. De oplæste Rapporter vidne om, at Herren har staaet dem bi i Udførelsen heraf, og at Guds Aand besjæler dem i en stor Grad. Herrens Værk gaar fremad og vil vedblive hermed trods alle Vanskeligheder, det har at imødegaa. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Engle atter have gjæstet Jorden i disse de sidste Dage og gjenbragt Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed samt skjænket os Kundskab om det Tilkommende. Derpaa foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, saaledes som de bleve foreslaaede og antagne ved Konferencen i Salt Lake City. Ligeledes at de Hellige opholde følgende Ældster i deres Tro og Bønner:

Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission;

Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission med John A. Olsen og Nels Forsberg som hans Medhjælpere paa Missionskontoret i Udgivelsen af det skrevne Ord;

H. J. Christiansen som Præsident over Kristiania Konference og Forstander over Kristiania Gren;

Ole Svendsen som Forstander for Bergens Gren;

H. Danielsen og C. Haagensen som Missionærer i Stavanger og Bergen;

J. C. Frost som Forstander for Drammens Gren med Niels A. Mørck som Medhjælper;

A. J. Hansen som Forstander for Aalesunds Gren med Joseph Bergersen som Medhjælper;

P. C. Rasmussen som Forstander for Trondhjems Gren med James Christensen som Medhjælper;

H. Magleby som Forstander for Tromsø Gren med Heber C. Christensen som Medhjælper;

Carl Hansen som Forstander for Frederiksstads Gren;

James Hansen som Forstander for Frederikshalds Gren;

Ældste Joseph P. Andersen løstes fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkedes til at arbejde i Aarhus Konference.

Præsident Lund fremstod og foreslog, at vi som Sidste-Dages Hellige udøve Overbærenhed med hverandre og tilgive hverandre vore Fejl.

Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse blev udtalt af Ældste P. C. Rasmussen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Salmen Nr. 120 blev afsungen.

Bøn af Ældste J. C. Frost.

Koret sang: „Snart, o snart, vor Herre kommer."

Ældste P. C. Rasmussen sammenlignede det Evangelium, som vi prædike, med det, som Noah prædikede, og sagde, at celestial Herlighed kan opnaas ved at adlyde Guds Bud og Love. Han bar sit Vidnesbyrd til Kirkens Oprettelse i de sidste Dage.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 75 afsungen.

Præsident Anthon H. Lund fremstod og talte til de Hellige. Han sagde: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle alle andre Ting tillægges"; vi maa undersøge Skrifterne for at kunne lære at forstaa, hvad Guds Rige er. Vi læse i dem om visse Forordninger, som Jesus indstiftede, hvorved vi kunne blive indlemmede i Guds Rige. Derpaa talte han om Kristi Forsoning, at formedelst denne baade de Onde og de Gode skulle have Del i Opstandelsen; Alle maa gjennemgaa en Død; omendskjøndt Alle ikke ville lægges i Graven, saa maa de dog i Følge Pauli Ord gjennemgaa en Forvandling fra det Dødelige til det Udødelige, selv om det end vil ske i et Øjeblik. Han fremholdt mange Beviser fra den Hellige Skrift paa, at det er nødvendigt for enhver selv at forarbejde sin Salighed. Det er ikke nok med at gjøre de første Gjerninger alene, men at skride fremad til det Fuldkomnere og at Enhver, der har begaaet Synd, maa omvende sig; hvis dette gjøres i Oprigtighed, da vil Herren tilgive dem. Han sagde, at vi burde være villige til at tilgive hverandre.

Koret sang en Slutningssang.

Taksigelse af Ældste Peter Sundwall.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet blev aabnet med Afsyngelse af Salmen Nr. 213.

Bøn af Ældste A. J. Hansen.

Koret sang: „Himlens Fugle osv."

Præsident P. Sundwall sagde, at Hensigten med Evangeliet var at gjøre Menneskeslægten bedre; han talte om Evangeliets Love og deres Overholdelse og fremlagde Begyndelseslæren i Kristo. En Sang blev sungen til Afveksling.

Præsident Anthon H. Lund omtalte Mormons Bogs Fremkomst i disse sidste Dage og bar sit Vidnesbyrd om dens guddommelige Troværdighed. Ligeledes bar han sit Vidnesbyrd om, at Kirken er med sin fulde Organisation atter oprettet, og at Tegnene følge den. Tilsidst takkede han de Tilstedeværende for deres udviste Opmærksomhed gjennem denne Konference og ønskede Herrens Velsignelse over dem.

Præsident H. J. Christiansen gjorde nogle Slutningsbemærkninger og takkede Præsidenterne Lund og Sundwall for deres Nærværelse.

Til Slutning blev Salmen Nr. 270 afsungen.

Taksigelse af Præsident Lund.

Peter Nielsen jun.,
Skriver.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 16.)

Apostlen Johannes, som blev vist saa mange af Fremtidens store Begivenheder, medens han var paa Øen Patmos, saa ogsaa der Evangeliets Gjengivelse og siger: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde med høj Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen." (Aab. 14, 6. 7.) Ved at læse videre finde vi, at han ogsaa blev vist Dommens Fuldbyrdelse, thi „en anden Engel fulgte, som sagde: den er falden, den er falden, Babylon den store Stad; thi den har givet alle Hedninger at drikke af sit Horeries giftige Vin." (Aab. 14, 8.)

Der kunde fremføres mange flere Beviser af den hellige Skrift, der paa det bestemteste vise, at Gud vilde give Aabenbaringer, sende Profeter og ved andre Midler advare Menneskene og kalde dem til Omvendelse før Kristi anden og herlige Tilkommelse, og i Forbindelse dermed gjenoprette sin Kirke, som den var organiseret af Herren selv, thi sagde han: „dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme." (Matt. 24, 14.); dog tro vi at have tydeligt nok vist, at Biskop Balle og andre Theologer ere fejlagtigt underrettede, naar de paastaa, at al Aabenbaring er for stedse afsluttet med det ny Testamentes sidste Bog, Aabenbaringen, da endog denne selv vidner om det Modsatte, og vi ville derfor nu gaa over til nøjere at drøfte Spørgsmaalet: Var Joseph Smith en Profet?

For at kunne besvare dette tilfredsstillende for vore Læsere, er det nødvendigt at være enige om, hvad der menes med Ordet „Profet" og siden at paavise et eller flere Kjendetegn, som maa søges og findes hos sande Profeter eller Profeter, som ere kaldede, udsendte og anerkjendte af Gud.

1. En Profet er en Herrens Tjener, som forkynder noget Tilkommende, der er af Vigtighed enten for hans Samtidige eller for tilkommende Slægter eller som oftest for begge Klasser af

Mennesker og almindeligvis forbundet med særskilt Hensyn til at omvende Menneskene fra de Vildfarelser og Udskejelser, som de maatte befindes at være henfaldne til paa den Tid, saadanne Mænd fremtraadte. De vare derfor Reformatorer saa vel som Profeter blandt deres Samtidige.

2. Med Hensyn til Kjendetegnet mellem en sand Profet i Modsætning til en falsk Profet, ville vi lade en almindelig anerkjendt Autoritet tale:

„Og om Du siger i Dit Hjerte, hvorledes kunde vi kjende det Ord, som Herren ikke har talet: (Svaret) naar Profeten taler i Herrens Navn, og det Ord sker ikke, og det kommer ikke; da er det et Ord, som Herren ikke har talet; den Profet har talet det i Formastelse, Du skal ikke grue for ham." (5. Mos. 18, 21. 22.)

3. En Profet maa ogsaa kunne bevidne, at han er bleven kaldet af Gud ved Aabenbarelse, direkte eller indirekte. Dermed mene vi, at han enten lig Moses og Andre ved Guds egen Røst er bleven kaldet og beskikket til en særskilt Mission, eller, som i mange andre Tilfælde, ved at Engle have bragt ham Herrens Befalinger og givet ham den nødvendige Underretning om hans Mission og det Folk eller de Personer, som hans Kaldelse i Særdeleshed angik. Det skete ogsaa undertiden, at Profeter bleve underviste ved Syner og Drømme, som bleve ledsagede af de nødvendige Forklaringer, og i alle Tilfælde vare saadanne Personer inspirerede, det vil sige, at Guds Aand var hos dem og bar Vidnesbyrd om, hvad de ved de ovenomtalte, mere direkte Midler bleve underrettede om var Sandhed og ikke blot Fantasi, Sindsforvirring eller Indbildning. (Fortsættes.)

Dødsfald.

Anne Kathrine Larsen, født i Nykjøbing paa Falster, Danmark, i 1816, afgik ved Døden i Ephraim, Sanpete Co., Utah, den 16de September 1894. Hun var i Besiddelse af en god Karakter, og hendes Navn vil altid bevares i hendes Venners Minde.

Juliane Thomassen, f. Rasmussen, født i Wismarlöf, Malmø Län, Sverige, den 1ste Oktober 1842, afgik ved Døden i Cakeville, Wyoming, den 27de August 1894. Hun annammede Evangeliet i sin Fødebygd i 1872, var en trofast Hustru og kjærlig Moder og døde trofast i Evangeliet.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1894.